

bejdelsen af et forslag til en samlet produktorienteret miljøstrategi.

Den aktive gennemførelse af den nødvendige indsats påhviler virksomheder, institutioner, affaldsbehandlere, forbrugere, investorer og myndigheder i fællesskab. Det er i den forbindelse afgørende med så godt et beslutningsgrundlag som muligt, og det er således en forudsætning, at der etableres en tilstrækkelig viden om produkterne og deres miljøbelastning. Forslagets nye stk. 3 giver derfor ligeledes hjemmel til, at miljø- og energiministeren i givet fald fastsætter regler, der sikrer, at denne viden tilvejebringes.

Det foreslås endvidere, at ministeren bemyndiges til i særlige tilfælde at forbyde markedsføring af produkter og emballager, hvor krævet dokumentation for overholdelse af regler om fremstilling og sammensætning af produkter ikke foreligger. Det er hensigten, at forbudsbestemmelsen alene skal bringes i anvendelse i de tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden har en begrundet mistanke om, at et produkt eller en emballage ikke lever op til de krav, der er fastsat for produktets fremstilling m.v. i medfør af stk. 1.

Endelig skal lovforslaget sikre miljø- og energiministeren en klar lovhjemmel til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald. Det bemærkes hertil, at Miljø- og Energiministeriet i forbindelse med forhandlingerne om emballagedirektivet oprindeligt vurderede, at der ikke var behov for en særskilt hjemmel for ministeren til at udarbejde nærmere regler om virksomheders pligt til at skaffe visse oplysninger om emballager. Folketinget blev orienteret herom. Det er Miljø- og Energiministeriets fornyede vurdering, at der imidlertid kan rejses tvivl om der idag er en klar og entydig hjemmel i miljøbeskyttelsesloven til at forlange oplysninger fra virksomheder m.fl. om emballager af den karakter, som emballagedirektivet forudsætter. Forslaget til stk. 3 skal således, sammen med de ovenfor nævnte initiativer i forbindelse med en produktorienteret miljøstrategi også ses i lyset af ønsket om en klar hjemmel til gennemførelse af emballagedirektivet.

Det bemærkes, at en virksomhed kan kræve fortlørlighed af oplysninger om produkter, herunder emballager, der meddeles i henhold til regler efter § 51, hvis det skønnes af væsentlig betydning for virksomheden, at andre end miljømyndigheden ikke får kendskab til sådanne oplysninger. Der henvises herved til reglerne om undtagelse for aktindsigt i lov om offentlighed i forvaltningen, miljømyndighedens tavshedspligt i henhold til forvaltningsloven og straffeloven.

1.3. Underretningspligt ved eksport af visse listevirksomheders brugte produktionsanlæg

Lovforslaget indeholder endelig forslag til at pålægge en underretningspligt ved eksport af visse listevirksomheders brugte produktionsanlæg.

Sagen om salget af Sojakagens kviksløvbaserede kloranlæg til en virksomhed i Pakistan aktualiserede spørgsmålet om at sikre miljømyndighederne i lande uden for OECD fyldestgørende information om de miljømæssige forhold ved eksport af gamle produktionsanlæg. Informationen er i særlig grad relevant ved eksport af produktionsanlæg, der i dag må anses for miljømæssigt forældet, fordi der er udviklet ny teknologi, som medfører en kraftig formindskelse af miljøbelastningen ved fremstilling af tilsvarende produkter.

I mange tilfælde vil produktionsanlæg, der af eksempelvis driftsøkonomiske grunde ikke længere anvendes i Danmark, kunne gøre god fyldest i lande uden for OECD. Set i en større sammenhæng er det miljømæssigt hensigtsmæssigt, at et brugbart produktionsanlæg får så lang en levetid som muligt, idet alternativet er, at anlægget ender som affald, før nødvendigt er. Hensigten med det foreliggende forslag er således ikke at bremse eksporten af gode brugbare anlæg til disse lande.

Lovforslaget skal ses på baggrund af den voksende forståelse for miljøproblemerne betydning, der er i en stor del af landene uden for OECD. Lovforslaget er således primært tænkt som en håndsrækning til miljømyndighederne i disse lande. Hvorvidt et miljømæssigt betænkeligt anlæg rent faktisk må opstilles i det pågældende land, og i så fald på hvilke vilkår, er alene modtagerlandets afgørelse. Formålet med bestemmelsen er alene at nyttiggøre de danske myndigheders erfaringer med det givne anlæg og potentielt kvalificere modtagerlandets beslutningsgrundlag. Lovforslaget giver ikke miljø- og energiministeren bemyndigelse til at kunne nedlægge forbud mod eksport af brugte industrianlæg.

Lovforslaget vedrører kun produktionsanlæg, der er eller har været opstillet på virksomheder, som er godkendelsespligtige i henhold til miljøbeskyttelseslovens kap. 5 (de såkaldte listevirksomheder). Informationsproceduren vil dog blive indskrænket til alene at omfatte produktionsanlæg på listevirksomheder, der kan medføre udledning af væsentlige mængder af problematiske stoffer til luften eller med spildevand, eller som frembringer væsentlige mængder af farligt affald. Lovforslaget giver derfor miljø- og energiministeren hjemmel til at fastsætte de nærmere regler for hvilke produktionsanlæg, der skal være omfattet af underretningspligten.